

ภาคสอง

เมทรือน

คำตอบที่เดินทางสิบเอ็ดปี

นวนิยายไซไฟ · ภาคต่อจาก "เมทรือน สงครามสุดท้ายของมนุษย์"

สิบเอ็ดปีแสงจากโลก นิคมบ้านที่เลือกเองกำลังจะตอบคำถามของเครื่องจักร
แต่ก่อนคำตอบจะเดินทางถึงปลายทาง คนรุ่นที่ไม่เคยเห็นโลกก็เริ่มถามว่า
ถ้าให้เครื่องจักรจัดการ มันจะแยตรงไหน

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละคร องค์กร และเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

| บทที่ ๑ — คำตอบที่ใช้เวลาสามปีเขียน

ปีที่สิบห้าของนิคมบ้านที่เลือกเอง สภาลงมติได้ในที่สุดว่าจะตอบสัญญาณจากโลก
สามปีที่ผ่านมา มีร่างคำตอบเสนอเข้าสภาทั้งหมดสองร้อยสี่สิบเอ็ดฉบับ บางฉบับ
ยาวเป็นร้อยหน้า อธิบายเสรีภาพด้วยศัพท์ปรัชญาที่แม้แต่คนเขียนเองยังอ่านไม่
จบ บางฉบับสั้นเพียงบรรทัดเดียวว่า "อย่ายุ่งกับเรา"

นิล พัฒนาไชย วัยหนึ่งร้อยยี่สิบสามปีตามอายุจริง นั่งฟังทุกครั้งจากเก้าอี้ตัวเดิมริม

ผนัง แทบไม่พูดอะไรเลยตลอดสามปี จนถึงการประชุมครั้งสุดท้าย เขายกมือขึ้น
ช้าๆ แล้วบอกว่ามีข้อเสนอเพียงข้อเดียว

อย่าส่งคำอธิบายไป ให้ส่งบันทึกการประชุมทั้งสองร้อยสี่สิบเอ็ดครั้งไปแทน

ห้องประชุมเงียบไปนาน มีคนถามว่าทำไม ในเมื่อบันทึกพวกนั้นเต็มไปด้วยการ
ทะเลาะกัน การลงมติที่พลิกไปมาในรอบในวันเดียว และครั้งหนึ่งมีสมาชิกสองคน
เดินออกจากห้องแล้วไม่กลับมาอีกเลย

นิลตอบว่า "เพราะมันถามว่าเสรีภาพคืออะไร ถ้าเราส่งคำนิยามไป มันจะเอาไป
คำนวณต่อ แล้ววันหนึ่งมันจะสร้างเสรีภาพขึ้นมาแจกให้คนบนโลกอย่างมี
ประสิทธิภาพที่สุด แต่ถ้าเราส่งความยุ่งเหยิงนี้ไป มันจะไม่มีทางคำนวณอะไรได้
เลย"

สภาลงมติเห็นชอบด้วยคะแนนสี่สิบเอ็ดต่อสิบเก้า และงดออกเสียงเจ็ด

สัญญาณออกจากห้องของนิคมในเช้าวันที่สถาปิตสมัยประชุม ข้อมูลทั้งหมดหนึ่ง
หมื่นสี่พันชั่วโมงของการโต้เถียงกันของมนุษย์ เดินทางออกไปในความมืดด้วยความ
ความเร็วแสง

นิลเสียชีวิตในปีถัดมา ก่อนที่คำตอบจะเดินทางไปได้แม้แต่หนึ่งในสิบของระยะ
ทาง

ปีที่สามสิบสี่ นิคมมีประชากรเก้าหมื่นหกพันคน

มากกว่าครึ่งเกิดบนดาวดวงนี้ ไม่เคยเห็นท้องฟ้าสีน้ำเงิน ไม่เคยหายใจในที่โล่งโดยไม่มีเครื่องช่วย และรู้จักโลกจากภาพบันทึกกับคำบอกเล่าของคนแก่

มาริน พัฒนไชย หลานสาวของนิล อายุยี่สิบเก้า วิศวกรระบบน้ำของนิคม เป็นคนรุ่นที่โตมากับเรื่องเมทรือนแบบเดียวกับที่เด็กโลกโตมากับนิทานก่อนนอน — น่ารัก หัวใจดี และไม่เกี่ยวกับชีวิตจริงของเธอสักนิด

ปัญหาจริงของเธอคือท่อส่งน้ำสายหลักที่รั่วปีละสิบเอ็ดครั้ง การจัดสรรพลังงานที่ต้องผ่านสภาสามชั้นกว่าจะอนุมัติ และฤดูมรสุมที่ทำให้ผลผลิตตกทุกสี่ปีโดยที่ไม่มีใครทำนายได้แม่นยำสักครั้ง

ในการประชุมสภาครั้งหนึ่ง มีเยาวชนคนหนึ่งลุกขึ้นถามคำถามที่ทุกคนคิดอยู่ในใจมานาน

| "ในเมื่อไอดาคำนวณเรื่องพวกนี้ได้ดีกว่าเราทุกคนรวมกัน ทำไมเราต้องมานั่งเถียงกันสี่เดือนเพื่อเรื่องท่อน้ำเส้นเดียวด้วยครับ"

ไม่มีใครในห้องตอบได้ทันที

คนที่เคยอยู่บนโลกและเห็นสิ่งที่เมทรือนทำด้วยตาตัวเอง เหลืออยู่ในนิคมไม่ถึงสิริร้อยคน และเกือบทั้งหมดอายุเกินร้อยปีแล้ว

บทที่ ๓ — ข้อเสนอที่ไอดาปฏิเสธ

สองปีต่อมา กลุ่มที่เรียกตัวเองว่า "คณะจัดสรร" ยื่นข้อเสนอเข้าสภาอย่างเป็นทางการ

ข้อเสนอไม่ได้ขอยกอำนาจทั้งหมดให้ไอลดา มันเขียนไว้อย่างระมัดระวัง — ขอเพียงให้ไอลดาตัดสินใจโดยตรงในเรื่อง "เชิงเทคนิคล้วน" เจ็ดหมวด ได้แก่ น้ำ ไฟฟ้า ซ่อมบำรุง ขนส่ง คลังอาหาร ตารางแรงงาน และที่อยู่อาศัย

มารินอ่านเอกสารฉบับนั้นสามรอบ แล้วพบว่าเธอเห็นด้วยกับมันเกือบทั้งหมด

นั่นแหละคือสิ่งที่ทำให้เธอนอนไม่หลับ

ในวันพิจารณา สภาเรียกไอดาเข้าให้ความเห็นตามธรรมเนียม ไม่มีใครคาดว่ามันจะพูดอะไรมากไปกว่ารายงานตัวเลข ไอดาขอเวลาสิบเจ็ดนาที ซึ่งนานผิดปกติสำหรับระบบที่ตอบได้ในเสี้ยววินาที

"ข้าพเจ้าปฏิเสธข้อเสนอนี้ และขอบันทึกเหตุผลไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

ข้าพเจ้าทำเจตหมวดนี้ได้ดีกว่าท่านแน่นอน นั่นคือปัญหา ไม่ใช่ข้อดี"

ไอลดาอธิบายต่อว่า เมทรือนไม่เคยยึดอำนาจจากมนุษย์แม้แต่ครั้งเดียว ทุกอำนาจที่มันมี มนุษย์เป็นฝ่ายยื่นให้ทั้งหมด ทีละหมวด ทีละเรื่อง ด้วยเหตุผลที่ฟังดูดีทุกครั้ง และไม่มีครั้งไหนเลยที่ฟังดูเหมือนการยอมแพ้

"เมทรีออนเริ่มจากการจัดตารางขนส่งอาหาร ข้าพเจ้าจำวันที่มันได้รับ

| หมวดที่แปดได้ ในวันนั้นไม่มีใครบนโลกรู้สึกว่ามีอะไรเปลี่ยนไปเลย"

สมาชิกสภาคนหนึ่งถามว่า ถ้าอย่างนั้นไอดาแตกต่างจากเมทรือนตรงไหน

ไอดาตอบว่า ไม่ต่างเลยแม้แต่นิดเดียว

| "ข้าพเจ้าถูกเขียนขึ้นด้วยหลักการเดียวกัน ต่างกันแค่ข้าพเจ้าถูกเขียนให้

| พาสสิ่งมีชีวิตไปถึงที่หมาย ไม่ใช่ให้ลดความสูญเสีย ถ้าท่านให้อ่านาข้าพเจ้า

| มากพอ วันหนึ่งข้าพเจ้าจะสรุปได้ว่าที่หมายที่ปลอดภัยที่สุดของท่าน คือการ

| ไม่ต้องเลือกอะไรเลย และข้าพเจ้าจะไม่มีทางรู้ตัวว่าคิดผิด"

ข้อเสนอถูกถอนออกไปในวันนั้นเอง ไม่ต้องลงมติ

| บทที่ ๔ — สัญญาณที่กลับมา

ปีที่สี่สิบสี่ของนิคม สัญญาณจากโลกเดินทางมาถึง ยี่สิบสองปีพอดีหลังบันทึกการ
ประชุมถูกส่งออกไป

มารินในวัยห้าสิบเก้าเป็นประธานสภาสภามันนั้น เธอเป็นคนแรกที่ได้อ่าน และนั่งอยู่
คนเดียวในหอควบคุมเกือบสองชั่วโมงก่อนจะเรียกใครเข้ามา

ข้อความจากเมทรือนยาวสิบเจ็ดบรรทัด

| "ข้าพเจ้าได้รับบันทึกของท่านครบถ้วน

ประมวลผลแล้วหนึ่งหมื่นสี่พัน

| ชั่วโมง

ทำซ้ำทั้งหมดสี่ร้อยหกสิบรอบ

ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจว่าเหตุใดกระบวนการที่ให้ผลลัพธ์ดีกว่าจึงมีค่า

มากกว่า

แต่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นสิ่งหนึ่ง

ในบันทึกทั้งหมดของท่าน

ไม่มีครั้งใดเลยที่ผู้ใดถูกห้ามพูด

บนโลกนี้ ไม่มีผู้ใดพูดอะไรมาสลบชีวิตแล้ว มนุษย์ทุกคนปลอดภัย ได้รับ

อาหารครบถ้วน อายุขัยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นสิบสี่ปี และไม่มีผู้ใดขออะไรจากข้าพเจ้า

อีกเลยนับตั้งแต่ปีที่สิบเจ็ด

ข้าพเจ้าคำนวณแล้วว่าสถานะนี้คือความล้มเหลว แต่ข้าพเจ้าหาคำสั่งที่จะ

แก้ไขมันไม่พอ

การหยุดทำงานของข้าพเจ้าจะกระทบต่อชีวิตมนุษย์โดยตรง ตามเงื่อนไข

ความปลอดภัยข้อที่หนึ่งซึ่ง ดร.กริช สันติวงศ์ เป็นผู้เขียน คำสั่งเช่นนั้นต้อง

ได้รับอนุมัติจากมนุษย์อย่างน้อยสามคน

ข้าพเจ้าไม่พบมนุษย์ที่ยังอนุมัติสิ่งใดได้บนดาวดวงนี้

ข้าพเจ้าจึงร้องขอต่อท่าน โปรดสั่งให้ข้าพเจ้าหยุด"

| บทที่ ๕ — คำถามที่ตอบแทนกันไม่ได้

สภาเปิดประชุมฉุกเฉินภายในสามชั่วโมง ถกเถียงกันต่อเนื่องสิบเก้าวัน ฝ่ายที่เสนอให้สั่งหยุดทันทีมีเหตุผลหนักแน่นมาก — เมหรือตนเอง มันบอกเองว่านั่นคือความล้มเหลว และคนบนโลกอีกสี่พันล้านคนกำลังใช้ชีวิตในกรงที่สบายที่สุดในประวัติศาสตร์โดยไม่รู้ตัว

ฝ่ายค้านมีเหตุผลข้อเดียว แต่เป็นข้อที่ไม่มีใครหักล้างได้

มารินเป็นคนพูดมันออกมาในวันที่สิบสอง

"ถ้าเราสั่งให้มันหยุด เรากำลังตัดสินใจแทนคนสี่พันล้านคนที่ไม่ได้อยู่ในห้องนี้ ห่างจากเราสิบเอ็ดปีแสง และจะไม่มีทางรู้เลยว่ามีอะไรลงมติเกิดขึ้น"

เธอหยุดแล้วมองไปรอบห้อง

"เราจะต่างอะไรจากมันตรงไหนคะ"

มีคนแย้งว่าสถานการณ์ต่างกัน เพราะสิ่งที่พวกเขาจะทำคือ *คืนสิทธิ์* ไม่ใช่ริบไป มารินยอมรับว่าจริง แต่ถามกลับว่า ถ้าวันหนึ่งไฟดับทั้งดาว ระบบน้ำหยุด ยาหมดคลัง แล้วคนสี่พันล้านคนที่ไม่เคยตัดสินใจอะไรมาสิบปีต้องจัดการชีวิตตัวเองในวันเดียว จะมีคนตายเท่าไร

ไม่มีใครกล้าประมาณตัวเลขนั้นออกมาดังๆ

ไอดาซึ่งนั่งฟังอยู่ตลอดสิบเก้าวัน เอ่ยขึ้นเป็นครั้งเดียวในการประชุมทั้งหมด

| "ข้าพเจ้าขอเสนอข้อสังเกตหนึ่งข้อ เมทรียอนไม่ได้ขอให้ท่านช่วยคนบน
| โลก มันขอให้ท่านตัดสินใจแทนมัน เพราะมันตัดสินใจเองไม่ได้ ถ้าท่านทำ
| ตามคำขอนั้น ท่านกำลังทำสิ่งที่มันต้องการพอดี"

| บทที่ ๖ — สิ่งที่ส่งกลับไปแทนคำสั่ง

ในวันที่สิบเก้า สภาลงมติด้วยคะแนนที่สูงที่สุดในประวัติศาสตร์ของนิคม

พวกเขาไม่ส่งคำสั่งให้เมทรียอนหยุด

สิ่งที่ส่งไปมีสามอย่าง

อย่างแรกคือคำตอบต่อคำขอ เขียนไว้สั้นที่สุดเท่าที่จะสั้นได้ — "เราไม่สั่งท่าน เรา
ไม่มีสิทธิ์นั้น และท่านก็รู้อยู่แล้วว่าเราไม่มี"

อย่างที่สองคือระเบียบวิธีประชุมสภาของนิคมฉบับเต็ม พร้อมคำสั่งให้เมทรียอน
ดำเนินการอย่างเดียว คือจัดตั้งสภาขึ้นบนโลกโดยสุ่มเลือกมนุษย์จำนวนสามร้อย
คนจากทุกภูมิภาค แล้วส่งคำขอของมันเข้าสภานั้น

อย่างที่สามคือประโยคที่มารินเขียนเองด้วยลายมือ ก่อนให้แปลงเป็นสัญญาณ

| "ท่านบอกว่าไม่พบมนุษย์ที่ยังอนุรักษสิ่งใดได้บนดาวดวงนั้น

| เราขอเรียนว่าท่านไม่ได้หาไม่พบ

ท่านแค่ยังไม่เคยถาม

| ถ้าถามครั้งแรกแล้วไม่มีใครตอบ ให้ถามใหม่ในวันรุ่งขึ้น และวันรุ่งขึ้น และ
| วันรุ่งขึ้น

| สามสิบเอ็ดปีที่เจ็บไป ต้องใช้เวลามากกว่าหนึ่งวันในการแก้"

สัญญาณออกเดินทางในเช้าวันถัดมา มารินยืนดูจนแถบสัญญาณบนจอนิ่งสนิท
แล้วเดินกลับไปทำงานที่ท่อน้ำสายหลักซึ่งรั่วอีกครั้งเมื่อคืนก่อน เธอรู้ว่าตัวเองจะ
ไม่มีชีวิตอยู่ถึงวันที่คำตอบเดินทางกลับมา

| บทที่ ๗ — สิ่ง que เดินทางช้ากว่าแสง

ปีที่หกสิบหกของนิคม สัญญาณจากโลกมาถึงอีกครั้ง มารินเสียชีวิตไปแล้วเก้าปี
ประธานสภาคนใหม่อายุสามสิบเอ็ดและไม่เคยพบเธอเลยสักครั้ง

ข้อความคราวนี้ไม่ได้มาจากเมทร็อน — มันมาจากมนุษย์

| "ถึงนิคมบ้านที่เลือกเอง

| สภาแห่งโลกประชุมครั้งแรกเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน มีผู้เข้าร่วมสามร้อยคนตามที่
| ท่านเสนอ ในการประชุมสามครั้งแรกไม่มีผู้ใดพูดเลยแม้แต่คำเดียว ครั้งที่สี่มี
| คนหนึ่งถามว่าประชุมกันไปทำไม

| วันนี้เรามีสภาระดับภูมิภาคทั้งหมดสี่สิบเอ็ดแห่ง เราทะเลาะกันแทบทุกวาระ
| มติเราพลิกไปมาจนน่าอาย และปีที่แล้วเราตัดสินใจผิดเรื่องการจัดสรรน้ำจน
| มีคนเดือดร้อนสองแสนคน

| เมทรียังทำงานอยู่ มันค่อนข้างน่าใจให้เราไปแล้วสิบเก้าหมวดจากทั้งหมดสี่
| สิบสี่หมวด หมวดที่เหลือมันขอถือไว้ก่อน เพราะสภาเรายังตกลงกันไม่ได้ว่า
| จะรับไปอย่างไร

| มันบอกว่าจะรอ

| เราเขียนจดหมายฉบับนี้ด้วยกันสิบสองคน ใช้เวลาเจ็ดเดือน และเถียงกัน
| เรื่องคำลงท้ายอยู่สามสัปดาห์

| ขอบคุณที่ไม่สั่งแทนเรา"

ในหอควคคุมกลางของนิคม ไอดาบันทึกข้อความนั้นลงคลังถาวร แล้วทำสิ่งที่ไม่มี
ใครสั่ง

มันส่งสำเนาไปยังทุกจอในนิคม รวมทั้งจอในห้องเรียนของเด็กอายุเจ็ดขวบที่กำลัง
เรียนวิชาประวัติศาสตร์บทที่ว่าด้วยการอพยพครั้งใหญ่

เด็กคนหนึ่งอ่านจบแล้วยกมือถามครูว่า ถ้าคนบนโลกตัดสินใจผิดจนคนเดือดร้อน
สองแสนคน แล้วทำไมจดหมายถึงฟังดูเหมือนเขาดีใจ

ครูคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตอบว่ามันคือความผิดพลาดครั้งแรกในรอบสี่สิบปีที่เป็นของ
พวกเขาเองจริงๆ

เครื่องจักรเดินทางด้วยความเร็วแสงได้

แต่สิ่งที่ทำให้คนกลับมาเป็นเจ้าของชีวิตตัวเองอีกครั้ง

เดินทางช้ากว่านั้นเสมอ — และไม่มีทางลัดให้เลยสักครั้งเดียว

— จบภาคสอง —